

i Kraft af, at de hvert Aar kommer til den paagældende Kirke, i § 64 er der Tale om et ganske ekstraordinært Syn ud over det almindelige. Derfor er Taksterne sat forskelligt for de to Tilfælde.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister i at give Præsterne i Almindelighed Skylden for, at Interessen for Menighedsraadsvalgene i Sommer var saa ringe, som den var. Det er utvivlsomt, at der i 1912 har været Præster, der stillede sig køligt overfor denne Sag, men det var der ogsaa i 1903. Nej, Befolkningens Interesse for Menighedsraadsloven gik — det fastholder jeg — i ikke ringe Grad tabt under de Forhandlinger, der førtes om den. Men jeg skal gerne tilføje, at derfor giver jeg ikke den højtærede Minister Skylden, Skylden fordeler sig over mange Hold. Men beklageligt er det, at Interessen gik saaledes tabt, som den gjorde.

Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Stolestaderne — jeg forstaar jo, at den højtærede Minister fastholder § 7 i Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse — sige, at skulde man ikke kunne gaa ind paa at opretholde Betalingen for Stolestader, bør der dog i Loven gives en Frist, inden Bestemmelsen træder i Kraft. Jeg tror, at det vilde være urigtigt at indsætte en Bestemmelse, hvorefter Betalingen for Stolestader bortfalder samtidig med, at en saadan Lov træder i Kraft; der vil sikkert fremkaldes Ulemper, hvis man alt for pludseligt gaar over til en Bestemmelse i den Retning.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Keiser-Nielsen: I Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser om Betalingen til Synsmænd skal jeg bemærke, at hvis det særlige Syn, som omtales i § 63, holdes i Rækkefølge med det ordinære Syn, kan der være Mening i kun at give 2 Kr. 50 Øre, men hvis det afholdes paa en særskilt Dag for sig alene, synes jeg, at de ordinære Synsmænd lider lidt Uret, idet de 2 Kr. 50 Øre er fastsatte udifra den Forudsætning, at der kan tages flere Syn paa en Dag. Hvis dette særlige Syn enten hvert Aar eller med enkelte Aars Mellem-

rum gaar ind i Rækken saaledes, at de særlige Synsmænd møder sammen med de ordinære Synsmænd, forekommer Bestemmelsen mig at være rigtig, men ellers ikke.

Jørgen Jensen: Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) har absolut Ret i, at en Omtale af Enkelthederne i Lovforslaget mere hører hjemme i Udvalget, og jeg skal derfor heller ikke komme ind paa en saadan. Der er imidlertid et almindeligt Forhold, som jeg ønsker at gøre nogle faa Bemærkninger om. Jeg har tidligere omtalt det, og da jeg indrømmer, at Forholdet spiller en mindre Rolle, jo mere Tiendeaflysningen skrider frem, skal jeg fatte mig i Korthed. Det er Menighedernes Ret overfor Tiendejerne, som jeg vil fremhæve — der er jo endnu en Del Tiender, som ikke er afløste. Det er en almindelig Opfattelse ude paa Landet, at Tiendeydelsen er Husleje for den Kirkebygning og Kirkegaard, der staar til Raadighed for Sognets Beboere. Det er jo ret naturligt, at den Højnelse i det sociale Niveau, der er sket i den sidste Menneskealder, og som bl. a. har givet sig Udslag i Kravene til Hjemmenes Hygge, ogsaa har haft Indflydelse paa Kravene til Kirkernes Vedligeholdelse. Og naar Befolkningen i et Sogn ofte yder 4,000—5,000 Kr. aarlig i Leje af Kirkebygningen, maa det ret naturligt bringe den ind paa den Tankegang, at den har et naturligt Krav paa at faa Kirken vedligeholdt i Overensstemmelse med de Fordringer, som Tiden stiller. Der staar i Lovforslagets Motiv over Hensyn til de gamle Bestemmelser om Kirkesynet i Loven af 1861: „Vel var det Tanken med Loven af 1861, at hvad der efter Tidens almindelige Krav fordres i jævne, borgerlige Hjem, skulde Menigheden ogsaa kunne fordre i Kirken. Men den detaljerede Maade, hvorpaa Loven er affattet, gjorde det ikke altid muligt at naa dette“. Og hvorfor? Det forklares i det følgende: „Det maa herved erindres, at Menighederne selv ingen Indflydelse havde, og at Provstesynet, der skulde varetage Kirkens Interesser, som Regel stod overfor en privat Tiendejer, i hvis personlige Interesse det hyppigt var at holde Udgifterne indenfor visse Grænser“. Hertil var der den øjeblikkelige Opfordring, at Tiendeydelsen saa gav et større aarligt Nettooverskud. Men der er tillige en Opfordring, der kan blive skæbnesvanger for Menigheden. Den Vedligeholdelseskapital, der baandlægges, fastsattes nemlig paa Grundlag af Udgifternes Størrelse gennem